

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci

Descifrarea misterelor profetice din Daniel 8: Revelația lui Palmoni

Jeff Pippenger

2024-01-14

În capitolul opt din cartea lui Daniel, lui Daniel i se arată o vedenie privitoare la împărățiile profeției biblice, iar după aceea el aude un dialog ceresc reprezentat printr-o întrebare și un răspuns.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Primele douăsprezece versete redau vedenia, iar versetele treisprezece și paisprezece identifică o altă vedenie. Așa cum există două cuvinte ebraice distincte care sunt amândouă traduse prin "take away", și două cuvinte ebraice distincte care sunt amândouă traduse prin "sanctuary", tot astfel, în capitolul opt din Daniel există și două cuvinte ebraice distincte care sunt amândouă traduse prin "vision".

Când este vorba despre cele două cuvinte traduse prin „a înlătura”, teologii adventismului susțin că ambele ar trebui înțelese în sensul de „a înlătura”. Când este vorba despre cele două cuvinte traduse prin „sanctuar”, teologii adventismului susțin că ambele ar trebui înțelese în sensul de „sanctuarul lui Dumnezeu”, iar când este vorba despre cele două cuvinte traduse prin „viziune”, teologii adventismului, din nou, trec cu vederea deosebirea dintre cele două cuvinte. Deosebirea a fost suficient de importantă pentru Daniel încât el a folosit în mod deliberat două cuvinte ebraice foarte diferite; prin urmare, ar trebui să identificăm și să păstrăm această deosebire. Cuvântul „viziune”, în versetul treisprezece, este cuvântul ebraic „chazon” și înseamnă un vis, o revelație sau un oracol — o viziune.

Cuvântul „viziune” apare de zece ori în Daniel, capitolul opt, dar redă doi termeni ebraici diferiți. „Chazon”, care este atestat în versetul treisprezece, se regăsește de asemenea în versetul unu, apoi de două ori în versetul doi, desigur în versetul treisprezece, și câte o dată în versetele cincisprezece, șaptesprezece și douăzeci și șase. În șapte dintre cele zece apariții ale cuvântului „viziune” din Daniel, capitolul opt, termenul folosit este „chazon”, care înseamnă pur și simplu „o viziune”.

În celelalte trei ocazii în care cuvântul „vedenie” apare în capitolul opt al cărții Daniel, el redă termenul ebraic „mareh”, care înseamnă o vedere sau o apariție. În același capitol, cuvântul ebraic „mareh” este tradus o dată nu ca „vedenie”, ci ca „apariție”, precizând astfel mai exact sensul cuvântului. De ce a folosit Daniel două cuvinte ebraice diferite, atât de apropiate ca sens încât traducătorii le-ar trata ca pe același cuvânt? Are aceasta vreo importanță?

Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul, fiecare fapt își are însemnătatea. Iar întreaga alcătuire, în concepție și în realizare, poartă mărturie despre Autorul ei. O asemenea

alcătuire nicio minte, în afară de cea a Celui Infinit, n-ar fi putut s-o conceapă sau s-o făurească. Educație, 123.

Răspunsul la a doua întrebare este: Da, contează cu adevărat de ce Daniel a făcut distincția; prin urmare, revine studentului profeției responsabilitatea de a căuta să înțeleagă prima întrebare, și anume de ce Daniel a făcut distincția. Deosebirile pe care le-a făcut cu privire la cuvântul tradus ca „sanctuary” și la cuvântul tradus ca „take away” au consecințe veșnice; așadar, de ce s-ar aștepta cineva la o însemnătate mai mică în privința cuvântului tradus ca „vision”? „Fiecare fapt” își are „incidența sa” „în Cuvântul lui Dumnezeu” și influențează „structura” profetică și împlinirea profeției atunci când aceasta este „executată”.

Pe măsură ce începem să analizăm termenul „vedenie” din capitolul opt, un „fapt” care are „incidență” asupra mărturiei lui Daniel este cine anume a răspuns la întrebarea din Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, astfel: „Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.”

Există patru fapte care au o „incidență” directă asupra capitolului al optulea din Daniel, pe care intenționez să le abordez. Unul dintre acestea este că vedenia Râului Ulai a fost identificată drept o profeție pentru vremurile din urmă și că ea este, de asemenea, simbolul „cunoștinței” din cartea lui Daniel, care a fost „dezpecetluită” la „vremea sfârșitului” în 1798.

Se impune un studiu mult mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu. În mod deosebit, cărții lui Daniel și Apocalipsei ar trebui să li se acorde atenție ca niciodată până acum în istoria lucrării noastre. Putem avea mai puține de spus, în anumite privințe, în ceea ce privește puterea romană și papalitatea, dar ar trebui să atragem atenția asupra a ceea ce profeții și apostolii au scris sub inspirația Duhului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a rânduit lucrurile astfel, atât în darea profeției, cât și în evenimentele înfățișate, pentru a învăța că agentul omenesc trebuie să fie ținut în umbră, ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu al cerului și legea Sa să fie înălțate.

Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo. Iată oameni de stat, sfaturi, armate puternice, și vedeți cum a lucrat Dumnezeu spre a smeri mândria oamenilor și a aduce în țărână slava omenească. Numai Dumnezeu este înfățișat ca mare. În vedenia profetului El este văzut răsturnând pe un stăpânitor puternic și ridicând pe altul. El Se descoperă ca Monarhul universului, pe punctul de a-Și întemeia împărăția Sa veșnică — Cel Vechi de zile, Dumnezeu cel viu, Izvorul a toată înțelepciunea, Stăpânitorul prezentului, Descoperitorul viitorului. Citiți și înțelegeți cât de sărac, cât de firav, cât de trecător, cât de greșelnic, cât de vinovat este omul atunci când își ridică sufletul la deșertăciune.

Duhul Sfânt, prin Isaia, ne îndreaptă către Dumnezeu, Dumnezeu cel viu, ca obiectul principal al atenției—către Dumnezeu așa cum este revelat în Hristos. "Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat; și domnia va fi pe umărul Lui; iar El va fi numit: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte veșnic, Prinț al Păcii" [Isaia 9:6].

Lumina pe care Daniel a primit-o nemijlocit de la Dumnezeu a fost dată în chip deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului,

marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor fi împlinit în curând.

Luăți în considerare circumstanțele națiunii iudaice când au fost date profețiile lui Daniel. Israelii se aflau în captivitate, templul lor fusese distrus, iar serviciul templului fusese suspendat. Religia lor se centraseră pe ceremoniile sistemului jertfelor. Ei făcuseră din formele exterioare ceva de cea mai mare însemnătate, în vreme ce pierduseră duhul adevăratei închinări. Slujbele lor fuseseră corupte de tradițiile și practicile păgânismului, iar în săvârșirea riturilor jertfelnice nu priveau dincolo de umbră către realitate. Nu L-au discernut pe Hristos, adevărata jertfă pentru păcatele oamenilor. Domnul a lucrat pentru a aduce poporul în captivitate și pentru a suspenda slujbele din templu, pentru ca ceremoniile exterioare să nu devină suma totală a religiei lor. Principiile și practicile lor trebuiau să fie curățite de păgânism. Slujirea rituală a încetat, pentru ca slujirea inimii să fie reînviată. Slava din afară a fost înlăturată, pentru ca cea spirituală să fie descoperită.

În țara robiei lor, pe măsură ce poporul se întorcea la Domnul cu pocăință, El li S-a descoperit. Nu aveau reprezentarea exterioară a prezenței Sale; dar razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănit au pătruns în mințile și inimile lor. Când L-au chemat pe Dumnezeu în smerenia și strâmtorarea lor, li s-au dat profețiilor Săi viziuni care dezvăluiau evenimentele viitorului — răsturnarea asupritorilor poporului lui Dumnezeu, venirea Răscumpărătorului și întemeierea împărăției veșnice. Manuscript Releases, volumul 16, 333-335.

„Faptul” că vedenia de la Râul Ulai a fost dată pentru zilele de pe urmă impune ca un student al profeției să facă efortul de a înțelege ceea ce a prevestit cu privire la evenimentele reprezentate în vedenie. „Chestiunile” profetice asociate cu vedenia de la Râul Ulai au fost „modelate” de „Duhul Sfânt” „atât în darea profeției, cât și în evenimentele înfățișate”. Ceea ce se întâmplă cu un profet când primește o vedenie, precum și evenimentele profetice pe care profetul le identifică, trebuie studiate, cunoscând că ambele sunt o reprezentare profetică a ceea ce se va împlini în zilele de pe urmă. Pasajul anterior subliniază că ar trebui să recunoaștem că Daniel se afla în robia „celor șapte vremuri”.

Daniel îi reprezintă pe aceia care își recunosc robia la încheierea celor trei zile și jumătate din Apocalipsa 11, care apoi se întorc la Domnul cu pocăință, împlinesc rugăciunea din Levitic 26, deosebesc ceea ce este de preț de ceea ce este josnic, iar atunci Domnul Își împlinește făgăduința de a-i aduna pe cei care au fost risipiți, în timp ce li Se arată. „Principalul lor obiect de atenție”, așadar, este „Dumnezeu așa cum este revelat în Hristos”.

„Semnificația” vedeniei de la râul Ulai și modul în care aceasta contribuie la „structura” mesajului profetic care a fost „conceput” de Hristos constituie primul „fapt” pe care l-am examinat pe scurt, iar pasajul citat indică faptul că obiectul nostru principal ar trebui să fie revelația lui Dumnezeu, așa cum este „descoperită în Hristos.” În Daniel, capitolul opt, Hristos nu este prezentat așa cum a fost de către Isaia, când Isaia a afirmat că „El va fi numit: Minunat, Sfetic, Dumnezeul cel Puternic, Tatăl cel Veșnic, Prințul Păcii.” În Daniel, capitolul opt, Dumnezeu este descoperit în Hristos ca Palmoni, însemnând Numărătorul Minunat, sau Numărătorul Tainelor.

Acel "fapt" impune ca "semnificația" numelui "Palmoni" să fie cercetată, împreună cu modul în care acel nume contribuie la "structura" și "concepția" profeției. Un al treilea "fapt" din capitolul opt al lui Daniel, care ar trebui recunoscut, este că în acel capitol este prezentat stâlpul doctrinar central al mișcării millerite. Cea mai strălucitoare nestemată a lui Miller a fost găsită în versetul paisprezece, iar noi ar trebui să căutăm să înțelegem "semnificația" pe care acel "fapt" o are asupra vedeniei de la râul Ulai, care este acum în curs de împlinire.

În visul lui Miller, când caseta a fost așezată pe masa din centrul camerei lui, ea a strălucit cu strălucirea soarelui, dar în zilele din urmă caseta este mai mare și strălucește de zece ori mai puternic decât a strălucit când a fost așezată inițial pe masa lui Miller. Ce este, în vedenia râului Ulai, care include stâlpul central al mișcării millerite, ceea ce sporește lumina acelei doctrine de zece ori în zilele din urmă? Ce se descoperă în zilele din urmă, care nu s-a descoperit la timpul sfârșitului, în 1798? Care sunt „evenimentele” vedeniei râului Ulai, despre care Sora White spune că „sunt acum în curs de împlinire”?

Dacă aducem cu onestitate împreună aceste prime trei fapte (vedenia de la Ulai, Hristos revelat ca Palmoni și stâlpul doctrinar central), ar trebui să fim dispuși să acceptăm o premisă simplă care va influența studiul nostru al vedeniei Râului Ulai. Aceste fapte, luate împreună, le arată celor care doresc să vadă că mesajul care a fost desigilat în 1798 a fost un mesaj „atârnat de timp”. Fără elementul profeției predictive de timp, mesajul lui Miller nu ar fi existat.

Al patrulea „fapt” care are relevanță pentru acest capitol este că Milleriții au prezentat un mesaj întemeiat pe timpul profetic. Pentru a sublinia acest fapt, Dumnezeu S-a revelat în Hristos, în versetele treisprezece și paisprezece, ca Minunatul Numărător (Palmoni). Ideea că vedenia a constat doar în identificarea datei de 22 octombrie 1844 drept încheierea celor două mii trei sute de zile din versetul paisprezece înseamnă a turna apă rece peste revelația lui Dumnezeu, care S-a revelat prin Hristos ca Palmoni.

Teologii Adventismului au lucrat cu sârguință să îngroape semnificația întrebării din versetul treisprezece al capitolului opt din Daniel, pentru a da Savoare felului lor de bucate alcătuit din basme, despre care au hotărât că îi va ține pe neștiutorii cu urechile gădilite departe de a se preocupa de adevărurile legate de stâlpul central al Adventismului.

Textul biblic care, mai presus de oricare altul, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente era declarația: 'Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit.' [Daniel 8:14.] Acestea fuseseră cuvinte familiare tuturor credincioșilor în apropiata venire a Domnului. Pe buzele a mii de oameni, această profeție fusese repetată ca deviza credinței lor. Toți simțeau că de evenimentele profețite acolo depindeau cele mai strălucite așteptări și cele mai prețuite speranțe ale lor. Se arătase că aceste zile profetice aveau să se încheie în toamna anului 1844. Laolaltă cu restul lumii creștine, adventiștii socoteau atunci că pământul, sau o parte a lui, era sanctuarul. Ei înțelegeau că curățirea sanctuarului era purificarea pământului prin focurile zilei celei mari și de pe urmă și că aceasta avea să se petreacă la a doua venire. De aici concluzia că Hristos Se va întoarce pe pământ în 1844.

Însă timpul rânduit trecuse, iar Domnul nu Se arătase. Credincioșii știau că Cuvântul lui Dumnezeu nu putea da greș; eroarea trebuia să se afle în interpretarea pe care o dăduseră profeției; dar unde era greșeala? Mulți au tăiat cu pripă nodul problemei, negând că cele 2300 de zile s-au încheiat în 1844. Nu se putea invoca niciun temei pentru aceasta, în afară de faptul că Hristos nu venise la vremea la care Îl așteptaseră. Ei susțineau că, dacă zilele profetice s-ar fi încheiat în 1844, atunci Hristos S-ar fi întors pentru a curăța sanctuarul prin purificarea pământului prin foc; și că, din moment ce El nu venise, zilele nu se încheiaseră.

A accepta această concluzie însemna a renunța la calculul anterior al perioadelor profetice. Cele 2300 de zile se constatase că încep atunci când decretul lui Artaxerxe pentru restaurarea și zidirea Ierusalimului a intrat în vigoare, în toamna anului 457 î.Hr. Luând aceasta drept punct de plecare, exista o armonie desăvârșită în aplicarea tuturor evenimentelor prevestite în explicația acelei perioade din Daniel 9:25-27. Șaizeci și nouă de săptămâni, primele 483 din cei 2300 de ani, urmau să ajungă până la Mesia, Cel Uns; iar botezul lui Hristos și ungerea Sa cu Duhul Sfânt, în anul 27 d.Hr., au împlinit întocmai precizarea. La mijlocul săptămânii a șaptezecoa, Mesia avea să fie stârpit. Trei ani și jumătate după botezul Său, Hristos a fost răstignit, în primăvara anului 31 d.Hr. Cele șaptezeci de săptămâni, adică 490 de ani, se refereau în chip deosebit la iudei. La încheierea acestei perioade, națiunea și-a pecetluit respingerea lui Hristos prin prigonirea ucenicilor Săi, iar apostolii s-au îndreptat către neamuri, în anul 34 d.Hr. Întrucât primele 490 de ani din cei 2300 se încheiaseră atunci, mai rămâneau 1810 ani. Din anul 34 d.Hr., 1810 ani se întind până în 1844. „Atunci”, a zis îngerul, „sanctuarul va fi curățit.” Toate precizările anterioare ale profeției fuseseră, fără îndoială, împlinite la timpul rânduit. Potrivit acestui calcul, totul era limpede și armonios, cu excepția faptului că nu se vedea să fi avut loc în 1844 vreun eveniment care să corespundă curățirii sanctuarului. A nega că zilele s-au încheiat atunci însemna a arunca întreaga chestiune în confuzie și a renunța la poziții care fuseseră statornicite prin împliniri neîndoielnice ale profeției.

Dar Dumnezeu Își condusese poporul în marea mișcare adventă; puterea și slava Lui însoțiseră lucrarea, și El nu avea să îngăduie ca aceasta să se încheie în întuneric și dezamăgire, spre a fi defăimată drept o agitație falsă și fanatică. El nu avea să lase Cuvântul Său învăluit în îndoială și incertitudine. Deși mulți au abandonat calculul lor de mai înainte al perioadelor profetice și au negat corectitudinea mișcării întemeiate pe acesta, alții nu erau dispuși să renunțe la elemente de credință și de experiență susținute de Scripturi și de mărturia Duhului lui Dumnezeu. Ei credeau că adoptaseră principii temeinice de interpretare în studiul profețiilor și că datoria lor era să păstreze cu fermitate adevărurile deja dobândite și să continue același demers de cercetare biblică. Cu rugăciune stăruitoare și-au reexaminat poziția și au studiat Scripturile pentru a-și descoperi greșeala. Întrucât nu puteau vedea nicio greșeală în calculul perioadelor profetice, au fost îndrumați să cerceteze mai îndeaproape subiectul sanctuarului. Marea Controversă, 409, 410.

Am fost informați de către Sora White, în același pasaj în care este identificată vedenia de la râul Ulai, că „este nevoie de un studiu mult mai atent al Cuvântului lui Dumnezeu”. Teologii vor prezenta subiectul „perioadelor profetice” în pasajul precedent din The Great Controversy, de parcă „perioadele profetice” la care Sora White își limitează comentariul ar fi cele cinci profeții

care sunt reprezentate în cadrul profeției de două mii trei sute de ani. La urma urmei, susțin ei, patru dintre acele profeții sunt abordate în mod specific în pasaj. Însă un „studiu mult mai atent” al subiectului demonstrează că termenul „perioade profetice”, la plural, în scrierile Sorei White, se referă mai corect la cele două profeții care urmau să se împlinescă la 22 octombrie 1844.

Există cinci profeții de timp specifice pe care Gabriel i le-a indicat lui Daniel, care fac parte din perioada de două mii trei sute de ani. Prima indică patruzeci și nouă de ani, când «străzile și zidurile vor fi zidite în vremuri de strâmtorare». A doua a fost botezul lui Hristos, după patru sute optzeci și trei de ani de la punctul de plecare din 457 î.Hr. A treia a fost răstignirea Sa, a patra a identificat momentul când Evanghelia avea să meargă la Neamuri la încheierea celor patru sute nouăzeci de ani care au fost puși deoparte în mod special pentru națiunea iudaică, iar a cincea, și numai a cincea, profeție de timp s-a încheiat la 22 octombrie 1844. Cele patru profeții de timp anterioare s-au încheiat cu mult înainte de 1844. Așadar, ce înseamnă de fapt Sora White când folosește expresia «perioade profetice», la plural, care trebuiau să se încheie în 1844?

Abordând prima dezamăgire a milleriștilor, ea identifică răspunsul la acea întrebare:

Am văzut poporul lui Dumnezeu plin de bucurie în așteptare, căutându-L pe Domnul lor. Dar Dumnezeu a rânduit să-i încerce. Mâna Sa a acoperit o greșală în socotirea perioadelor profetice. Cei ce-L căutau pe Domnul lor nu au descoperit această greșală, iar cei mai învățați bărbați care se împotriveau timpului de asemenea nu au văzut-o. Dumnezeu a rânduit ca poporul Său să întâmpine o dezamăgire. Timpul a trecut, iar cei care Îl așteptaseră pe Mântuitorul lor cu așteptare plină de bucurie erau triști și descurajați, pe când cei care nu iubiseră arătarea lui Isus, ci îmbrățișaseră solia din teamă, s-au bucurat că El nu a venit la vremea așteptării. Mărturisirea lor nu le atinsese inima și nu le curățise viața. Trecerea timpului a fost bine rânduită pentru a descoperi astfel de inimi. Aceștia au fost primii care s-au întors și i-au batjocorit pe cei mândriți și dezamăgiți, care iubeau cu adevărat arătarea Mântuitorului lor. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în a-Și încerca poporul și a le da o probă cercetătoare, pentru a descoperi pe cei care aveau să dea înapoi și să se întoarcă în ceasul încercării.

Isus și întreaga oștire cerească priveau cu compasiune și iubire spre aceia care, cu dulce așteptare, tânjiseră să-L vadă pe Acela pe care sufletele lor Îl iubeau. Îngerii pluteau în jurul lor, pentru a-i susține în ceasul încercării. Aceia care neglijaseră să primească solia cerească au fost lăsați în întuneric, iar mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor, fiindcă n-au voit să primească lumina pe care El le-o trimisese din cer. Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, n-au fost lăsați în întuneric. Din nou au fost conduși la Bibliile lor, ca să cerceteze perioadele profetice. Mâna Domnului a fost ridicată de pe cifre, iar greșeala a fost explicată. Au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că aveau să se sfârșească în 1844. Scrieri timpurii, 235-237.

„Perioadele profetice” erau acele „perioade profetice” care „ajungeau până la 1844”, pe care milleriștii le crezuseră inițial că se întindeau până în 1843. „Perioadele profetice” care ajungeau până la 1844 erau trei „perioade profetice” și toate sunt reprezentate pe tablele lui Habacuc. Una dintre cele trei perioade doar „atinge” anul 1844, iar celelalte două ajung până la 22 octombrie

1844. Cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile au ajuns până chiar în prima zi a anului 1844, când a sosit prima dezamăgire a milleriștilor și a început timpul de întârziere atât al capitolului doi din Habacuc, cât și al parabolei celor zece fecioare din Matei douăzeci și cinci.

Cele două mii trei sute de zile din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece, s-au întins până la 22 octombrie 1844, iar cei două mii cinci sute douăzeci de ani ai „celor șapte vremuri” împotriva regatului de sud al lui Iuda s-au încheiat tot atunci. Palmoni se prezintă ca Minunatul Numărător în versetul treisprezece din Daniel, capitolul opt, iar „structura” și „planul” profetic pe care le-a stabilit atunci includeau cel puțin zece profeții de timp interconectate.

În articolul următor vom începe să aprofundăm aceste adevăruri.

Hristos a dat lumii o lecție care ar trebui să fie săpată în minte și în suflet. "Aceasta este viața veșnică", a spus El, "să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe Care L-ai trimis." Dar Satana lucrează asupra minților omenești, zicând: Faceți cutare sau cutare faptă și veți fi ca niște dumnezei. Printr-un raționament amăgitor i-a determinat pe Adam și Eva să se îndoiască de cuvântul lui Dumnezeu și să-i ia locul printr-o teorie care a dus la călcarea de lege și neascultare. Iar sofistica lui face astăzi ceea ce a făcut în Eden. Când Hristos a venit în lumea noastră, i-a ales pe pescarii smeriți ca temelie a Bisericii Sale. Acestor ucenici a încercat să le explice natura împărăției Sale și a misiunii Sale. Dar înțelegerea lor limitată Îi puna o stavilă. Ei primiseră învățăturile cărturarilor și fariseilor și, prin urmare, multe dintre lucrurile în care credeau erau neadevărate. Și, deși Hristos avea multe să le spună, ei nu erau în stare să primească mult din ceea ce dorea El să le comunice.

Hristos îi găsește pe religioșii acestui timp atât de plini de concepții eronate, încât nu mai este loc în mințile lor pentru adevăr. În cadrul educației pe care o oferă, profesorii amestecă concepțiile autorilor necredincioși. Astfel, au semănat neghină în mințile tinerilor. Ei dau glas unor concepții care nu ar trebui prezentate nici tinerilor, nici bătrânilor, fără a se gândi vreodată ce fel de sămânță seamănă sau la secerișul pe care vor trebui să-l strângă drept urmare. Review and Herald, 3 iulie 1900.